

36.

Много уважаеми г-нъ Иванъ Вазовъ,

Въ момента, когато цѣлиятъ български народъ съ едно трогателно единодушие, тъй рѣдко проявявано у насъ, се готви да чествува своя народенъ поетъ, душевенъ дългъ ми е да Ви поднеса скромнитѣ си поздрави и дълбокото си възхищение. Сега видѣхме всички, че на едно дѣло трѣбва да се служи не само съ ножъ, но и съ мисълъ, съ слово, съ перо, съ умъ, съ култура. Нека Богъ Ви подари още дълги и бодри дни, славни прѣдставителю на нашата мисълъ и хубаво слово!
Ст. Загора.

Д-ръ М. Морфовъ.

37.

Учителю,

Свѣтътъ е билъ вѣчно сжция: пилцитѣ да се дѣлятъ отъ кокошката, щомъ закрѣпнатъ. Нека това не те огорчава въ свѣтлитѣ дни на твоя вторъ триумфъ.—И ако животътъ на младитѣ поколѣния търси новото социално русло, дѣли се отъ стария досегашенъ пѣтъ, се пакъ беззавѣтността на твоята вѣра въ единъ избранъ идеалъ отъ тебе прѣди 50 години подкупува и насъ „пилцитѣ“.

Този, който носи божествения огънь на вдъхновението, какъвто сте, безъ съмнѣние, Вие, заслужава адмирацията и на своитѣ идейни антиподи.

Позволиха си нѣкои отъ другаритѣ по идея да Ви оскърбятъ въ името на Вашия национализъмъ. Политиката, разбирамъ, допускаше това, но човѣщината и оная висша социална правда, въ името на която Вие пѣхте за копнежитѣ на единъ разпокъсанъ народъ, налага ни дълга да не ви похулимъ, уви, ако не Ви адирираме въ унисонъ съ „буржоазията“. Обаче, българи сме—и ще си останемъ все такива.

Нека настоящето Ви послужи за утѣха.

Бѣхъ въ Фурка, близо до Вашия братъ. И когато подъ трѣсъка на ежедневно пущанитѣ бомби отъ аеропланитѣ азъ прибѣгвахъ въ училището, кръстено на името Ви, контрабанда да попрѣподавамъ на 39-ѣхъ тамъ ученици, прѣподавахъ имъ не на нѣмски, френски или китайски, а на български, „на български“.